

Есенна Балада

Бяла жена, сянка на мъж.
Есенна нощ, рони се дъжд.
Рони болка и смях споменът,
който лута се в тях.

Връщат се пак, в техния свят.
Взират се там, нейде назад.
Скитат в минал сезон,
може би със въздишка и стон.

Сълзи и дъжд, жена и мъж,
споделят своята есен.

Чезне навън, гасне града.
Песен шепти само дъжда.
Знаят те наизуст
винаги тази песен е блус.

Живко Колев